

Arrest

nr. 228 782 van 14 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Kortrijksesteenweg 597
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 september 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2017 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen een eerste maal het Rijk binnengekomen op 20 september 2016. Op 18 oktober 2016 diende hij een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 december 2016 nam de Dienst Vreemdelingenzaken, met toepassing van de bepalingen van de Dublin III-verordening, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 5 januari 2017 werd verzoeker overgedragen aan de Franse autoriteiten. Verzoeker reisde evenwel onmiddellijk door naar Nederland, om daarna terug België binnen te komen.

Op 16 september 2017 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole, in het kader van illegaal verblijf en zwartwerk. Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing werd niet aangevochten door verzoeker.

Ook op 16 september 2017 legt de gemachtigde aan verzoeker een inreisverbod op voor de duur van twee jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten(1):

Naam : B.

voornaam : E. M.

geboortedatum : 02.08.1990

geboorteplaats : B. A.

nationaliteit : Onbepaald

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

alias E. B. (02.08.1990 – Palestina)

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17.09.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Risico op onderduiken

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn/haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV GE.55.LA.067966/2017 van de politie zone van Gent)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Conclusie:

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.“

Op 13 oktober 2017 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 december 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende, heeft haar beslag gekregen in 's Raads arrest nr. 220 461 van 29 april 2019. Verzoeker werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en de subsidiaire beschermingsstatus werd hem geweigerd.

2. Voorwerp van het beroep

Vooreerst moet erop worden gewezen dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij in een brief aan de Raad betoogt dat de zaak zonder voorwerp is, gelet op het verstrijken van de tijd.

Het inreisverbod is gedateerd op 17 september 2017 en heeft een termijn van twee jaar. In antwoord op een prejudiciële vraag heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, Ouhrami tegen Nederland, gesteld dat de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

Uit niets blijkt dat verzoeker, sedert de uitvaardiging van het thans bestreden inreisverbod, het grondgebied heeft verlaten, zodat de termijn ervan nog niet is begonnen te lopen. Hij kan dus niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de zaak zonder voorwerp is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker steunt een enig middel op de schending van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM en van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“1/

Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort Vreemdelingenwet) dienen de administratieve beslissingen met redenen omkleed.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijven -deze verplichtingen evenzeer voor. De bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd en de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing te grondslag liggen. Zij moet bovendien afdoende zijn.

In casu dient vastgesteld te worden dat het inreisverbod niet op een afdoende wijze werd gemotiveerd.

Er wordt immers op geen enkele wijze rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met deze specifieke omstandigheid, dient te blijken uit de bestreden beslissing, hetgeen in casu geenszins het geval is.

2/

Het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11 §1, Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt zonder enige afdoende motivering een inreisverbod van 2 jaar opgelegd.

De duur van het inreisverbod dient echter te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen uitdrukkelijk in de wet wordt vermeld.

Hij kan het land niet verlaten, laat staan dat hij geen ander Schengenland mag betreden.

De gemachtigde kan overeenkomstig artikel 74/14 § 3 Vreemdelingenwet geen enkele termijn bepalen indien er een risico op onderduiken bestaat.

Immers voorziet de Vreemdelingenwet in artikel 7 alinea 2 en 3 (gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en in werking op 27/02/2012) een aantal preventieve maatregelen om de uitvoering van de verwijderingsmaatregel na te streven. Het uitvoeringsbesluit van 19 juni 2012 (KB van 19 juni 2012 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1980 en van het KB van 20/07/2001 betreffende de werking en het personeel van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie in het kader van de controle van de gedwongen terugkeer; B.S. 2 juli 2012) verduidelijkt hieromtrent dat de Minister of zijn gemachtigde de volgende preventieve maatregelen kunnen opleggen om het risico op onderduiken te vermijden:

- *het zich regelmatig aanbieden bij de gemeente of bij tegenpartij zelf of*

- het storten van een financiële waarborg.

Artikel 27 § 3 Vreemdelingenwet benadrukt dat er enkel zal worden overgegaan tot opsluiting indien er geen andere, minder dwingende maatregelen kunnen worden genomen die doeltreffend kunnen zijn.

De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn Raad nr. 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, blz. 98) bepaalt in artikel 15:

Tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de lidstaten de onderdaan van een derde land jegens Wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring houden om zijn terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, met name indien: a) er risico op onderduiken bestaat, of b) de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert [...]. "

Verzoeker meent dat tegenpartij de proportionaliteit en het evenwicht dient na te streven met andere fundamentele rechten.

Verzoeker is van mening dat de DVZ alle elementen in overweging dient te nemen die haar gekend zijn op het moment dat zij moet oordelen.

Verzoeker meent dat er tot op heden er nog steeds geen volledig onderzoek heeft plaatsgevonden van alle nodige elementen om een mogelijke inbreuk op één van de artikelen van het EVRM vast te stellen.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Uw Raad oordeelde recent het volgende in een gelijkaardig dossier:

"3.7. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (P.B.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: 'de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat met het evenredigheidsbeginsel. respecteert.' (Parl.St.Kamer, 2011-2012, nr. 53KI825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een - motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ..."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/11)

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

SCHENDING VAN HET ARTIKEL 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG TOT DE BESCHERMING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN(ONDERTEKEND TE ROME OP 4 NOVEMBER 1950 EN GOEDGEKEURD BU WET VAN 13 MAART 1950 :

Dat verzoeker van oordeel is dat het verzoeker betekende beslissing totaal onredelijk is, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Het is een duidelijke vernederende behandeling verzoeker die medisch niet in orde is een inreisverbod op te leggen.

Dat het inreisverbod, waarvan de toepasselijke regelgeving in de strikte zin dient te worden geïnterpreteerd en toegepast, noch strikt noodzakelijk, noch proportioneel is.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 27 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concreté feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Bovendien bepaalt artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. "

In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig: verzoeker heeft zijn beste gedaan om hier te overleven in moeilijke omstandigheden. Hij kan niet legaal werken. Enkel om te overleven heeft hij zich bezondigd aan zwartwerk. Het is geen crimineel iemand maar een man die hulp nodig heeft die hem niet gegeven wordt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter geen enkele afweging gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en de persoonlijke situatie van verzoeker, minstens blijkt een dergelijke afweging niet uit de bestreden beslissing.

De formele motiveringsplicht juncto artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet is geschonden."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

Uit § 1, tweede lid, 1° volgt dat de minister of zijn gemachtigde een inreisverbod van maximum drie jaar kan opleggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan", zoals in casu.

Verzoeker betwist niet dat hem, naar aanleiding van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 17 september 2019 werd afgeleverd en waarnaar in het thans bestreden inreisverbod wordt verwezen, geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. In die omstandigheden kon de verwerende partij wel degelijk overgaan tot het opleggen van een inreisverbod. Waar verzoeker ingaat op de motivering betreffende de toepassing van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet en het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek, en er verder op wijst dat hij het land niet kan verlaten, moet erop worden gewezen dat artikel 74/14 betrekking heeft op verwijderingsbeslissingen en verzoeker zijn grieven desbetreffend dus had moeten opwerpen in het kader van een beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de thans bestreden beslissing gepaard ging. Tegen deze beslissing heeft hij evenwel geen beroep ingediend, zodat ze definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Het gegeven dat de motivering die ertoe had geleid dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan wordt hernomen in het inreisverbod, doet daaraan geen afbreuk; deze motivering is sowieso overtollig en verzoeker kan zijn grieven dienaangaande niet dienstig aanvoeren in het kader van de thans bestreden beslissing.

Waar verzoeker betoogt dat er geen verplichting is voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen, moet erop worden gewezen dat luidens artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De verwerende partij heeft dus de discretionaire bevoegdheid om van deze bepaling gebruik te maken, niet de verplichting. Verzoeker maakt met een verwijzing naar het feit dat hij zijn best heeft gedaan om in België te overleven in moeilijke omstandigheden en zich enkel heeft bezondigd aan zwartwerk om te kunnen overleven, niet aannemelijk dat er in zijn geval humanitaire redenen zijn die de verwerende partij er van zouden moeten weerhouden een inreisverbod op te leggen.

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. De verwerende partij moet verzoeker inzicht geven en er blijk van geven dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

Verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn individuele situatie, dat de verwerende partij alle elementen in overweging dient te nemen die haar gekend zijn op het moment dat zij moet oordelen en dat er op heden nog steeds geen volledig onderzoek heeft plaatsgevonden van alle nodige elementen om een mogelijke inbreuk op één van de artikelen van het EVRM vast te stellen.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de duur van het inreisverbod is bepaald op twee jaar omdat *“betrokkene [...] niet getwijfeld [heeft] om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken”*, en gelet *“op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen”*. Dat niet zou zijn gemotiveerd over zijn individuele situatie bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod kan dan ook niet worden bijgetreden.

Verzoeker stelt dat hij geen crimineel iemand is maar zich enkel aan zwartwerk heeft bezondigd om te overleven. Dit neemt echter niet weg dat dit niet-betwiste zwartwerk een gegeven is dat deel uitmaakt van de specifieke omstandigheden van het geval, zoals artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat oplegt, zodat niet is aangetoond dat de verwerende partij er geen rekening mee mocht houden.

De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat verzoeker stelt dat hij medisch niet in orde is maar daarvan geen enkel bewijskrachtig gegeven bijbrengt, noch aanvoert, laat staan aantoonbaar dat hij dit aan de verwerende partij zou hebben gesignaleerd. Verder vergenoegt hij zich met zeer algemene beweringen, zonder daarbij te specificeren met welke precieze elementen betreffende zijn specifieke situatie en die raken aan het EVRM ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden en op welke wijze dit de duur van het inreisverbod had kunnen beïnvloeden. Het louter vermelden dat artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden, zonder meer, volstaat daartoe uiteraard niet, nog daargelaten de vraag of een dergelijke vermeende schending relevant is in het kader van het huidige inreisverbod. Immers, het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is onlosmakelijk verbonden met verzoekers verwijdering van het grondgebied en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten dat inmiddels definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Het inreisverbod maakt een afzonderlijke doch duidelijk accessoire maatregel uit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 18 december 2013, nr.

225.872). Indien de specifieke situatie, in het licht van de geschonden geachte bepaling, de verwerende partij verhindert aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, dan zal zij ipso facto ervan verhinderd zijn om een inreisverbod op te leggen. Deze schending kan dan ook slechts dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing tot verwijdering, doch zij is op zich niet relevant ten aanzien van het bij deze beslissing tot verwijdering gepaard gaande inreisverbod. Hierbij moet worden geduïd dat een inreisverbod op zich geen uitwijzing noch een verwijdering van het grondgebied gelast, doch enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet). De beweerde onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst, heeft derhalve geen uitstaans met het opleggen van het thans bestreden inreisverbod. Er valt dan ook niet in te zien waarom de gemachtigde hierover zou dienen te motiveren.

Waar verzoeker er nog op alludeert dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, of in strijd met het evenredigheidsbeginsel heeft geoordeeld door een inreisverbod op te leggen voor de duur van twee jaar kan de Raad niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar zou zijn dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor een maximumduur van drie jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

3.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onevenredige wijze tot een inreisverbod voor twee jaar heeft besloten. Het enig middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS